

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 317/2017-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. mája 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Andreou Pristašovou, Vazovova 9/B, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43 CoKR 20/2015 zo 17. decembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. apríla 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského

súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 43 CoKR 20/2015 zo 17. decembra 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ si žalobou doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) uplatnil voči [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“ alebo „správkyňa“), správkyňi konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ] (ďalej len „úpadca“), nárok na náhradu škody v sume 26 761,80 € s príslušenstvom. Sťažovateľ v žalobe tvrdil, že žalovaná ako správkyňa v rámci reštrukturalizačného konania viackrát porušila povinnosť konať s odbornou starostlivosťou, čím mu mala byť spôsobená škoda.

Okresný súd rozhodol rozsudkom č. k. 26 Cbi 17/2014-166 z 9. apríla 2015 tak, že žalobu zamietol.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol okresný súd uznesením č. k. 26 Cbi 17/2014-261 z 3. júna 2016 tak, že konanie o dovolaní zastavil z dôvodu, že sťažovateľ nezaplatil súdny poplatok.

Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na jednotlivé pochybenia, ktorých sa žalovaná ako správkyňa v reštrukturalizačnom konaní dopustila, ktoré mali podľa neho spôsobiť uplatnenú škodu. V tejto súvislosti uvádza:

«Správkyňa v reštrukturalizačnom konaní opomenula, že pohľadávka sťažovateľa, ktorá bola uplatnená v reštrukturalizačnom konaní bola „sui generis“, nebola teda zabezpečená zabezpečovacím inštitútom podľa § 8 ZKR, kedy by si zabezpečovacie právo musel sťažovateľ uplatniť priamo v prihláške ani nezabezpečená, za akú ju posudzovala správkyňa v dôsledku vlastného omylu, keď inštitút výhrady vlastníctva považovala za zabezpečovací inštitút podľa § 8 ZKR, ktorý zaniká jeho neuplatnením v základnej prihlasovacej lehote na prihasenie pohľadávky. V omyle ďalej pokračovala, keď opomenula

platnú právnu úpravu a protizákonne navrhla do veriteľského výboru osoby spriaznené s dlžníkom, čím opätovne naštrbila zákonnosť reštrukturalizácie úpadcu. V omyle posúdenia pohľadávky potom pokračovala aj pri následnej schvaľovacej schôdzi reštrukturalizačného plánu veriteľov úpadcu, kedy neúplne reagovala na odôvodnenú námietku sťažovateľa, v ktorej opätovne sťažovateľ vyzýval, aby sa na jeho tovar prihliadalo ako na tovar inej osoby ako úpadcu a buď sa pohľadávka preradila do inej skupiny s vyšším uspokojením, alebo sa na ňo reštrukturalizačný plán vôbec nevzťahoval. Správkyňa sa vôbec nevysporiadala s časťou odôvodnenej námietky týkajúcej sa vydania tovaru a pohľadávku ponechala medzi nezabezpečenými pohľadávkami. Sťažovateľovej požiadavke, aby sa na ňo reštrukturalizačný plán vôbec nevzťahoval následne vyhovel Okresný súd Banská Bystrica, ktorý v svojom rozsudku vyslovil neúčinnosť reštrukturalizačného plánu v konaní vedenom pod spis. zn. 66 Cbi 1/2013 zo dňa 4. 2. 2014 práve z dôvodu, že pohľadávka sťažovateľa zaradená do reštrukturalizácie bola „sui generis“ a vôbec nemala byť zaradená do súpisu pohľadávok určených na uspokojovanie počas reštrukturalizácie...

Správkyňa počas trvania reštrukturalizácie ani konkurzu neposkytovala sťažovateľovi súčinnosť a sťažovateľ bol tak pozbavený akejkol'vek možnosti zistiť, kde sa jeho majetok nachádza a teda nemohol si uplatniť ochranu svojho vlastníckeho práva, najmä právo na vydanie veci, vylúčenie veci z súpisu majetku úpadcu etc.. Po vyhlásení rozsudku Okresného súdu Banský Bystrica spis. zn. 66 Cbi 1/2013 zo dňa 4. 2. 2014 o určenie neúčinnosti reštrukturalizačného plánu voči sťažovateľovi bol na úpadcu vyhlásený konkurz...

V konkurznom konaní majetok ku ktorému sa viaže vlastnícke právo sťažovateľa nebolo zaradené do súpisu konkurznej podstaty úpadcu, a teda sťažovateľ si nemohol excindačnou žalobou uplatniť právo na vylúčenie veci zo súpisu, a to aj napriek vyjadreniam správkyne na pojednávaní na Okresnom súde spis. zn.: 26 Cbi 17/2014 zo dňa 19. 3. 2015 tvrdila, že tovar sťažovateľa sa nachádza na sklade úpadcu.

Z dôkazov predložených všeobecným súdom vyplýva, že majetok na ktorý sa viazalo zmluvne dojednaná výhrada vlastníctva sa na sklade úpadcu nenachádza a úpadca ani nedisponuje drewnou guľatinou v porovnateľnom rozsahu, aby mohol tovar vydať sťažovateľovi. Všeobecné súdy sa s touto otázkou vôbec nevysporiadali.

A preto uplatňovať si svoje právo na vydanie veci pomocou rei vindikačnej žaloby by bol sťažovateľ nad mieru primeranú pomerom zaťažený povinnosťou uhradiť súdny poplatok 6 % z hodnoty sporu za vec - drevnú guľatinu v pôvodnej 26 761,80,- €, ktorá za čas 3 rokov stratila na hodnote, a teda účel za ktorým by rei vindikačná žaloba mala byť podaná, by nebolo možné naplniť z dôvodu nemožnosti plnenia priznaného súdom.

Skutočnosť, že okresný i krajský súd v odôvodnení rozsudkov sa vôbec nezaoberali otázkou či bola drevná guľatina, ktorá bola predmetom konania o náhrade škody predaná a/alebo v ktorej fáze úpadkového konania bola drevná guľatina scudzená predstavuje odňatie možnosti konať pred súdom a vyjadrovať sa k všetkým tvrdeniam a navrhnutým dôkazom. Rovnako túto otázku nepovažovali za potrebné zodpovedať ani orgány činné v trestnom konaní pri výsluchoch na základe trestného oznámenia podaného sťažovateľom, čím bolo navyše porušené právo vlastníť majetok.»

Sťažovateľ napokon argumentuje, že krajský súd mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom tým, že nenariadil pojednávanie v odvolacom konaní, hoci v odvolaní uviedol nové skutočnosti a dôkazy „v súlade s § 205a OSP, ktoré bez vlastnej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, nakoľko v tom čase ešte neexistovali.

... Odvolací súd sa nevysporiadal s novými skutočnosťami a dôkazmi predloženými sťažovateľom podľa § 205a OSP, v odôvodnení rozsudku sa žiadnym spôsobom nevyjadril k obsahu žiadosti sťažovateľa o nariadenie pojednávania a rovnako neodôvodnil, prečo nenariadil pojednávanie, hoci boli splnené podmienky podľa § 214 ods. 1 písm. a) OSP.“

Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„... Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie z čl. 6 ods. 1 Dohovoru... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43 CoKR/20/2015 zo dňa 17. 12. 2015 porušené bolo.

... Základné právo sťažovateľa na právo vlastníť majetok vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky porušené bolo.

... Rozsudok krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43 CoKR/20/2015 zo dňa 17. 12. 2015 sa zrušuje a vec sa Krajskému súdu Banská Bystrica vracia na ďalšie konanie.

... Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný do jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zaplatiť finančné zadosťučinenie sťažovateľovi vo výške 20 000,- €... na účet právneho zástupcu sťažovateľa.

... Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“

Návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľ odôvodňuje tým, že „došlo k závažnému porušeniu práva sťažovateľa vlastniť a efektívne využívať svoj majetok a brať z neho úžitky v spojení s porušením práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces a verejné prejednanie vecí, a to tým, že sťažovateľ stratil právo a dispozíciu nad svojim vlastníctvom - tovarom a nemohol s ním ďalej nakladať v dôsledku neoprávneného zadržovania svojho vlastníctva úpadcom pod dozorom správcu v súlade so zákonom č. 7/2005 Z. z..., ktorí nakladali s vlastníctvom sťažovateľa proti jeho vôli a pokynom. Toto neoprávnené opomenutie konania spôsobilo sťažovateľovi psychickú ujmu, zamedzilo ďalšiemu rozvoju podnikateľskej činnosti, spôsobilo nutnosť požiadať o úvery v banke, ktoré by pokryli spôsobenú stratu a zabezpečili sťažovateľovu rodinu. Sťažovateľ sa domáhal svojho práva pred všeobecnými súdmi ako aj orgánmi činnými v trestnom konaní.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať taký návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu a preskúmať ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom

možno uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku zo 17. decembra 2015, ktorým tento potvrdil rozsudok okresného súdu o zamietnutí žaloby sťažovateľa, poukázal

na odôvodnenie preskúmaného rozsudku, na odvolanie sťažovateľa a tiež na vyjadrenie žalovanej. Poukázal na podanie sťažovateľa, ktoré doručil krajskému súdu, pričom uviedol:

„Dňa 19. 10. 2015 bolo odvolaciemu súdu doručené podanie žalobcu nazvané ako doloženie dôkazov, v ktorom žalobca doplnil svoje odvolanie, na toto podanie však už odvolací súd neprihliadal, pretože bolo podané po uplynutí lehoty na odvolanie.“

Následne krajský súd uviedol tieto právne závery:

„Po zhodnotení skutočností zistených z predloženého spisu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvého stupňa v tejto veci dostatočne zistil skutkový stav a zistené skutočnosti správne právne posúdil, keď návrh žalobcu ako nedôvodný zamietol. Prihláškou zo dňa 16. 05. 2012 si žalobca do reštrukturalizácie dlžníka [REDAKOVANÉ] prihlásil peňažnú pohľadávku vo výške 40.343,86 Eur vrátane príslušenstva (32.114,16 Eur istina, 4.526,10 Eur úroky z omeškania a 3.703,60 Eur náklady z uplatnenia). Ako právny dôvod vzniku pohľadávky je uvedená Kúpno-predajná zmluva zo dňa 03. 06. 2011 a dodací list o prevode dreva, ďalej faktúra č. 112011 zo dňa 06. 06. 2011. Podľa údajov z prihlášky je zrejmé, že žalobca ako predávajúci si uplatnil voči kupujúcemu právo na zaplatenie kúpnej ceny za dodané drevo - guľatinu najprv žalobou na Okresnom súde Lučenec (vydaný platobný rozkaz sp. zn. 13 Rob/339/2011, ktorý nebol odporcom prevzatý, následne vec vedená pod sp. zn. 14 Cb/32/2012, konanie na OS Lučenec nebolo právoplatne skončené) a po povolení reštrukturalizácie dlžníka rozhodnutím OS Banská Bystrica zo dňa 20. 04. 2012 si prihláškou zo dňa 16. 05. 2012 prihlásil túto pohľadávku do reštrukturalizácie. Z prihlášky pohľadávky je nepochybné, že ide o peňažnú pohľadávku titulom zaplatenia kúpnej ceny za drevo, ktorá bola vyúčtovaná faktúrou č. 112011 zo dňa 06. 06. 2011, ďalej z úrokov z omeškania a z nákladov na uplatnenie. K prihláške žalobca priložil aj Kúpno-predajnú zmluvu zo dňa 03. 06. 2011 uzavretú medzi žalobcom ako predávajúcim a [REDAKOVANÉ] ako kupujúcim, predmetom ktorej bola dodávka dreva, pričom okrem iného bolo v zmluve tiež dohodnuté, že tovar zostáva majetkom predávajúceho do úplného zaplatenia faktúry.

Ako správne uviedol aj súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, napriek tomu, že v kúpnej zmluve bola dohodnutá výhrada vlastníckeho práva, žalobcu ako predávajúceho až do zaplatenia kúpnej ceny zo strany kupujúceho, žalobca si ako veriteľ

v reštrukturalizácii uplatnil právo na zaplatenie ceny za dodané drevo. Žalobca, ktorý bol naďalej vlastníkom predmetu kúpy, nežiadal o jeho vrátenie a teda neuplatnil si voči dlžníkovi nárok na vydanie veci, ale prihláškou do reštrukturalizácie sa domáhal finančného plnenia titulom zaplatenia kúpnej ceny. Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvého stupňa, že žalovaná pri zaradení prihlášky žalobcu do reštrukturalizácie postupovala v súlade so zákonom, neporušila povinnosť správcu konať s odbornou starostlivosťou ako to uviedol aj súd prvého stupňa, bolo výlučne na vôli žalobcu ako veriteľa, či sa bude domáhať vydania veci od dlžníka alebo sa bude domáhať peňažného plnenia prihláškou do reštrukturalizácie tak, ako to v tomto prípade aj urobil. Napokon aj sám žalobca v odvolaní uviedol, že mal záujem na úhrade pohľadávky, keďže podľa vyjadrenia úpadcu dodaný tovar bol spracovaný na drevné hranolčeky, ktoré už žalobca nemal ako využiť. Prejav vôle žalobcu uplatniť si ako veriteľ a predávajúci z kúpnej zmluvy právo na zaplatenie kúpnej ceny za dodaný tovar v prihláške do reštrukturalizácie je jednoznačný, žalovaná ako reštrukturalizačný správca postupovala správne a v súlade so zákonom, keď prihlásenú pohľadávku žalobcu ako nezabezpečenú správne zaradila do zoznamu pohľadávok. Ako na to upozornil aj súd prvého stupňa, v reštrukturalizačnom konaní na rozdiel od konkurzného konania neprechádza oprávnenie nakladať s majetkom dlžníka na správcu, žalovaná preto nebola povinná, ale ani oprávnená vydať tovar žalobcovi.

Odvolací súd súhlasí aj so záverom súdu prvého stupňa v tom, že žalovaná nepochybila ani pri rozhodovaní o námietke žalobcu voči reštrukturalizačnému plánu, keď žalobca žiadal, aby mu bol tovar vrátený a aby sa plán buď na neho vôbec nevzťahoval alebo aby bola jeho pohľadávka preradená do skupiny so 110% ustanovením. Súd prvého stupňa správne poukázal na úpravu § 145 ods. 1 ZKR, v zmysle ktorého sa v tomto štádiu reštrukturalizačného konania môže účastník domáhať zmeny plánu len v rámci opravy zjavných chýb v písaní alebo počítaní a iných zrejmých nesprávností plánu, prípadne zaradenia svojej pohľadávky do inej skupiny alebo sa môže domáhať len vysvetlenia ustanovení plánu. Žalobca ako účastník reštrukturalizačného plánu sa však v zmysle § 145 ZKR nemohol domáhať takej podstatnej zmeny plánu, že by sa plán na neho vôbec nevzťahoval. Odvolací súd súhlasí so súdom prvého stupňa, že ani pri posudzovaní námietky žalobcu voči reštrukturalizačnému plánu žalovaná neporušila svoju povinnosť

konať s odbornou starostlivosťou. Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvého stupňa, ktorý sa odchyľil od právnych záverov uvedených v rozhodnutí Okresného súdu Banská Bystrica v konaní o neúčinnosti reštrukturalizačného plánu, súd v tomto konaní nebol viazaný právnym názorom súdu v konaní sp. zn. 66 Cbi/1/2013-138. Posudzovanie správnosti rozhodnutia Okresného súdu Banská Bystrica v konaní sp. zn. 66 Cbi/1/2013 nie je predmetom tohto odvolacieho konania.

Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvého stupňa aj v tom, že pokiaľ aj žalovaná v rozpore so zákonom navrhla na schôdzi veriteľov dňa 03. 07. 2015 za členov veriteľského výboru aj spriaznené osoby dlžníka, nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi zložením veriteľského výboru a žalobcom udávanou škodou. Postup žalovanej pri zaradení pohľadávky žalobcu bol určený samotným postupom žalobcu ako veriteľa, ktorý si prihlásil pohľadávku do reštrukturalizácie (a neuplatnil si právo na vydanie veci voči dlžníkovi). Žalobca ako predávajúci má stále nárok na zaplatenie svojej pohľadávky z kúpnej zmluvy vrátane príslušenstva voči kupujúcemu. Pokiaľ aj žalobca tvrdí, že mu vznikla škoda, pretože podľa jeho zistenia sa drevo u kupujúceho [REDAKOVANÉ] (od 17. 01. 2014 v konkurze) nenachádza, v konaní nepreukázal, že takáto škoda mu bola spôsobená zo strany žalovanej pri výkone správcovskej činnosti. Ako uviedol aj sám žalobca, vlastnícke právo sa nepremlčuje, preto si môže stále uplatniť nárok na vydanie veci voči kupujúcemu, resp. nárok na náhradu škody, pokiaľ takéto vydanie veci nie je možné. Odvolací súd súhlasí so súdom prvého stupňa aj v tom, že skutočnosť či, resp. v akom množstve sa guľatina nachádza u úpadcu nemá vplyv na posúdenie tvrdenia žalobcu, že žalovaná v reštrukturalizačnom konaní porušila povinnosť konať s odbornou starostlivosťou tak, ako to tvrdil žalobca. Súd prvého stupňa preto nepochybil, keď nevykonal žalobcom navrhovaný výsluch konkurzného správcu [REDAKOVANÉ].“

Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu ako odvolacieho súdu vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj

požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Ústavný súd preto preskúmal aj odôvodnenie rozsudku okresného súdu z 9. apríla 2015, ktorým bola zamietnutá žaloba sťažovateľa. V relevantnej časti odôvodnenia okresný súd uviedol:

„Súd mal v konaní za preukázané, že žalobca si v reštrukturalizačnom konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 2 R 2/2012 prihlásil peňažnú pohľadávku v celkovej výške 40 343,86 Eur, ktorá suma pozostávala z istiny 32 114,16 Eur, úrokov z omeškania 4 526,10 Eur a nákladov z uplatnenia 3 703,60 Eur. Právnym dôvodom prihlásenej pohľadávky bola v zmysle prihlášky žalobcu kúpno-predajná zmluva zo dňa 03. 06. 2011 a dodací list o prevode dreva. Prílohu prihlášky žalobcu tvorila kúpno-predajná zmluva zo dňa 03. 06. 2011 a preukazy pôvodu dreva na prepravu a spracovanie, faktúry č. 112011,402011, platobný rozkaz Okresného súdu Lučenec č. k. 13 Rob 339/2011-31, žiadosť o splátkový kalendár zo dňa 11. 10. 2011. Žalovaná správne uviedla, že prihláška pohľadávky žalobcu obsahovala všetky formálne náležitosti podľa ust. § 122 ods. 1 ZKR v spojení s ustanovením § 29 ods. 1 až 6 ZKR a preto ani podľa názoru súdu neboli dané dôvody, aby postupovala podľa § 122 ods. 4 ZKR a predložila prihlášku súdu na rozhodnutie, či sa na ňu prihliada alebo nie. Žalovaná správne zapísala pohľadávku do zoznamu pohľadávok podľa ust. § 123 ods. 1 ZKR. V konaní ďalej nebolo sporné, že žalobca v zákonnej lehote pred konaním schvaľovacej schôdze požiadal o neúčinnosť plánu voči nemu alebo o preradenie jeho pohľadávky do skupiny so 110 %-ným uspokojením. Súd sa nestotožnil s právnym názorom žalovanej, že výhradu vlastníctva je potrebné analogicky považovať za právo s podobným obsahom a účinkami ako napr. zabezpečovací prevod práva, to znamená ako zabezpečovacie právo podľa § 8 ZKR a keďže si zabezpečovacie právo žalobca neuplatnil prihláškou, na pohľadávku veriteľa sa v rámci reštrukturalizácie prihliada ako na nezabezpečenú pohľadávku v zmysle ust. § 122 ods. 1 ZKR. Súd sa v tomto smere stotožňuje s argumentáciou žalobcu a výhradu vlastníctva ako právo k veci vlastnej nie je možné považovať za zabezpečovacie právo podľa § 8 ZKR. Prihlásená pohľadávka veriteľa (predávajúceho), ktorého predmet kúpy je chránený výhradou vlastníctva sa totiž v konkurze nemôže uspokojiť z výťažku zo speňaženia tohto

majetku - predmetu kúpy, t. j. predávajúci chránený výhradou vlastníctva nebude uspokojovaný ako zabezpečený veriteľ podľa § 94 ZKR, ale sa môže domáhať vylúčenia predmetu kúpy zo súpisu majetku podstat. Žalobca si preto ani v reštrukturalizácii nemohol prihlásiť svoju pohľadávku ako zabezpečenú, ale buď mohol požadovať od dlžníka vydanie veci, alebo sa mohol domáhať peňažného plnenia z titulu kúpnej ceny ako nezabezpečenej pohľadávky prihláškou tak, ako to aj žalobca urobil a kedy zaradenie jeho pohľadávky do príslušnej plánom vytvorenej skupiny určilo zároveň aj výšku a spôsob uspokojenia tejto pohľadávky. Je výslovne na vôli veriteľa chráneného výhradou vlastníctva, či bude požadovať vrátenie veci alebo peňažné plnenie z titulu kúpnej ceny, kedy však spôsob uplatnenia týchto nárokov - a aj ich uspokojenia - je vzhľadom na účinky (a účel) reštrukturalizácie rozdielny (nezabezpečené pohľadávky sa väčšinou uspokojujú do výšky niekoľko desiatok percent, príp. menej, s posunutím lehoty ich splatnosti). Nič to však nemení na skutočnosti, že prihlásená pohľadávka žalobcu bola nezabezpečenou pohľadávkou a kedy ako nezabezpečenú ju správne vyhodnotila aj žalovaná - aj keď z iných dôvodov. Žalobca síce v priebehu reštrukturalizácie postupom podľa ust. § 145 ZKR žiadal, aby mu bol tovar vrátený a aby sa plán buď naňho nevzťahoval, alebo aby bola jeho pohľadávka preradená do skupiny so 110% uspokojením. Ako vyplýva z citovaného ust. § 145 ods. 1 ZKR, účastník plánu sa v tomto štádiu reštrukturalizačného konania môže domáhať zmeny plánu len v rámci opravy zjavných chýb v písaní alebo počítaní a iných zrejmých nesprávností plánu, prípadne zaradenia svojej pohľadávky (prípadne majetkového práva akcionára) do inej skupiny (§ 145 ods. 1 písm. b) až e) ZKR) alebo sa môže domáhať len vysvetlenia ustanovení plánu (§ 145 ods. 1 písm. a) ZKR). Účastník plánu sa však nemôže domáhať podstatnej zmeny plánu v tom smere, že by sa plán na neho vôbec nevzťahoval; žalobca sa preto nemohol účinne domáhať takejto zmeny plánu najneskôr 7. deň pred konaním schvaľovacej schôdze a preto zo strany žalovanej nedošlo k porušeniu povinnosti konať s odbornou starostlivosťou, pokiaľ takejto žiadosti žalobcu nevyhovela. Žalobca ani nezobral svoju prihlášku späť. Žalovaná taktiež neporušila povinnosť konať s odbornou starostlivosťou, pokiaľ nevyhovela žiadosti žalobcu v časti, ktorou žiadal, aby jeho pohľadávka bola preradená do skupiny so 110 %-ným uspokojením. Súd sa nestotožňuje s názorom žalobcu, že žalovaná nedostatočne zistila právny dôvod vzniku pohľadávky; z prihlášky žalobcu v reštrukturalizačnom konaní jednoznačne vyplýva, že

žalobca si prihlásil nezabezpečenú peňažnú pohľadávku v celkovej výške 40 343,86 Eur a kedy v prihláške žalobcu nie je žiadna zmienka o tom, že žalobca si o. i. nárokuje aj na vec samotnú, t. j. predmet kúpy. Napriek tomu, že v prílohe prihlášky - v kúpno-predajnej zmluve zo dňa 03. 06. 2011 bola dohodnutá výhrada vlastníctva medzi žalobcom a úpadcom, nebola žalovaná povinná na základe tejto právnej skutočnosti postupovať pri posudzovaní prihlášky iným spôsobom než postupovala, nakoľko z prejavu vôle žalobcu jednoznačne vyplýva, že napriek dohodnutej výhrade vlastníctva požaduje a uplatňuje od dlžníka v reštrukturalizácii zaplatenie svojej peňažnej pohľadávky z titulu kúpnej ceny v uplatnenej výške a nijakým relevantným zákonným spôsobom neprejavil v tomto štádiu reštrukturalizačného konania právo k veci samotnej. Žalobca napriek existencii výhrady vlastníctva a teda jeho naďalej existujúceho vlastníckeho práva k predmetu kúpy neuplatnil voči dlžníkovi nárok na vrátenie veci, ale domáhal sa finančného plnenia od dlžníka z titulu kúpnej ceny. Na základe jeho prejavenej vôle v prihláške pohľadávky v reštrukturalizačnom konaní žalovaná správne posúdila prihlásenú pohľadávku žalobcu ako nezabezpečenú a kedy po formálnej stránke správne uplatnenú pohľadávku aj správne zaradila do zoznamu pohľadávok. Z vykonaného dokazovania taktiež nemal súd za preukázané, že žalovaná bola povinná prihlásenú pohľadávku žalobcu poprieť, nakoľko existencia peňažnej pohľadávky žalobcu jednoznačne vyplývala z príloh pripojených žalobcom k prihláške. V reštrukturalizačnom konaní - na rozdiel od konkurzného konania, neprechádza oprávnenie nakladať s majetkom dlžníka na reštrukturalizačného správcu a preto žalovaná nebola oprávnená vrátiť tovar žalobcovi. Súd preto nemal v konaní za preukázané, že žalovaná porušila svoju povinnosť konať s odbornou starostlivosťou v rámci posudzovania prihlásenej pohľadávky žalobcu, následne pri rozhodovaní o jeho námietke voči reštrukturalizačnému plánu a taktiež vo veci žiadosti žalobcu o vydanie tovaru. Naopak súd mal v konaní za preukázané, že žalovaná s odbornou starostlivosťou posúdila prihlásenú pohľadávku žalobcu ako nezabezpečenú peňažnú pohľadávku, túto zaradila do zoznamu pohľadávok a v reštrukturalizačnom pláne túto taktiež zaradila do skupiny nezabezpečených pohľadávok. V tomto smere sa súd zásadným spôsobom odchyľil od právnych záverov v rozhodnutí tunajšieho súdu v konaní o určenie neúčinnosti plánu č. k. 66 Cbi 1/2013-138. Žalovaná nebola povinná vytvoriť skupinu pohľadávok so 110 %-ným uspokojením a taktiež neporušila žiadnu povinnosť tým, že nevyhovela žiadosti žalobcu, aby sa reštrukturalizačný

plán na neho nevzťahoval a to z dôvodov už vyššie uvedených. Plán netrpel žiadnou zrejmom nesprávnosťou v dôsledku konania žalovanej tak, ako jej to vytýka žalobca a žalobca sa preto nedomáhal opravy zrejmej nesprávnosti plánu v súlade s ust. § 145 ods. 1 písm. b/ ZKR. Žalovaná preto neporušila žiadnu zákonnú povinnosť, pokiaľ takejto žiadosti žalobcu nevyhovela.

V konaní nebolo sporné, že žalovaná na 1. schôdzi veriteľov dňa 3. 7. 2015 za členov veriteľského výboru navrhla aj spriaznené osoby dlžníka - veriteľov [REDAKOVANÉ] so sídlom [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorí aj boli schôdzou veriteľov zvolení za členov veriteľského výboru a kedy po novele zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii účinnnej od 1. 1. 2012 za členov veriteľského výboru nemôžu byť volení veritelia, ktorí by sa v konkurze uspokojovali ako podriadení veritelia - t. j. veritelia s pohľadávkou z titulu zmluvnej pokuty a veritelia spriaznení s úpadcom (§ 95 ods. 3 ZKR). V konaní však nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi nesprávnym zložením veriteľského výboru a údajne vzniknutou škodou na strane žalobcu.

Vychádzajúc zo všetkých uvedených skutočností súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú v plnom rozsahu zamietol. Súd zároveň nepovažoval za potrebné vypočúť v konaní ako svedka správcu konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ], nakoľko rozhodnutie súdu záviselo od právneho posúdenia skutkového stavu, ktorý v konaní nebol sporný. Skutočnosť, či sa gulatina t. č. nachádza u úpadcu alebo nie, nebola rozhodujúcou skutočnosťou pre posúdenie uplatneného nároku žalobcu na náhradu škody, t. j. či žalovaná v reštrukturalizačnom konaní porušila povinnosť konať s odbornou starostlivosťou na skutkovom základe tvrdenom žalobcom. Súd preto na pojednávaní dňa 19. 3. 2015 rozhodol, že tento navrhovaný dôkaz nevykoná.“

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu vyplýva, že konajúce súdy v prvom rade zohľadnili obsah prihlášky sťažovateľa, z ktorej vyplývalo, že sťažovateľ si v reštrukturalizačnom konaní prihláškou uplatnil peňažnú pohľadávku voči úpadcovi – predstavujúcu nárok na zaplatenie kúpnej ceny za tovar, úroky z omeškania a náklady uplatnenia pohľadávky. Výhradu vlastníckeho práva vyplývajúcu z kúpnej zmluvy konajúce súdy nepovažovali za zabezpečovacie právo podľa § 8 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení

niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 7/2005 Z. z.“) vzhľadom na inú povahu uvedeného inštitútu – t. j. išlo o právo, ktoré sa viaže na vlastnú vec, a nie na vec patriacu inej osobe. Poukázali na to, že bolo na rozhodnutí sťažovateľa, či si uplatní právo na vrátenie veci (tovaru) alebo si uplatní peňažnú pohľadávku (právo na zaplatenie kúpnej ceny za tovar). Konajúce súdy tiež poukázali na to, že podaním podľa § 145 zákona č. 7/2005 Z. z. mohol sťažovateľ uplatniť len špecifikované nároky vymedzené v uvedenom ustanovení, nie však právo na vrátenie veci (tovaru). Rovnako tak reštrukturalizačný správca nemal oprávnenie vrátiť uvedený tovar sťažovateľovi. Krajský súd sa vysporiadal s tým, prečo neprihliadol na nové dôkazy a skutočnosti, ktoré predložil v odvolacom konaní. Sťažovateľ s uvedeným právnym názorom krajského súdu (t. j. že tieto dôkazy predložil po uplynutí lehoty na podanie odvolania) v sťažnosti priamo nepolemizuje.

Ústavný súd nepovažuje právne závery krajského súdu v spojení s okresným súdom za arbitrárne, konajúce súdy tieto právne závery primerane odôvodnili, preto nie sú ani zjavne neodôvodnené. Odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu predstavuje dostatočný podklad pre výrok rozsudku okresného súdu, ktorým tento zamietol žalobu sťažovateľa na náhradu škody.

Ústavný súd nezistil také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu zo 17. decembra 2015 po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad príslušných ustanovení zákona č. 7/2005 Z. z. je ústavne udržateľný.

Ústavný súd nezistil ani také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť vysloviť porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu zo 17. decembra 2015.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2017